

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-3(3)/13/AgŁ

Warszawa, 11 lutego 2013 r.

DECYZJA DIH-1/10/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 67a § 1 pkt 3 w związku z art. 2 § 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), w związku z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania z dnia 27 grudnia 2012 r. złożonego przez przedsiębiorcę Janusza Kwasowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Kwasowski Janusz Firma Handlowa” w Toruniu, od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 11 grudnia 2012 r. nr DT-60/2012 (nr akt sprawy: DT.8361.100.2012), którą ww. przedsiębiorcy odmówiono umorzenia kary pieniężnej w wysokości 500 zł, wymierzonej decyzją Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy z dnia 28 września 2012 r. nr DT-35/2012, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyla zaskarżoną decyzję w całości oraz umarza postępowanie pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2012 r. nr DT-35/2012 (nr akt: DT.8361.100.2012), Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy, zwany dalej „Kujawsko-Pomorskim WIIH”, wymierzył przedsiębiorcy Januszowi Kwasowskiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „Kwasowski Janusz Firma Handlowa” w Toruniu, zwanemu dalej „stroną”, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3, w związku z art. 40a ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, karę pieniężną najniższą, jaką na mocy prawnych przepisów mógł ustalić, tj. w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu dwudziestu dwóch partii

wędlin oferowanych bez opakowań (luzem), nieodpowiadających w zakresie oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 1 października 2012 r.

Pismem z dnia 4 października 2012 r., powołując się na akta kontroli nr DT.8361.100.2012, strona wniosła do Kujawsko-Pomorskiego WIIH prośbę o odstąpienie wykonania kary, a w treści tego pisma „o umorzenie nałożonej kary” w kwocie 500 zł, nałożonej decyzją nr DT-35/2012. Strona podniosła, że jako bardzo drobny przedsiębiorca, nigdy nie otrzymała żadnych wskazówek, pouczeń czy nakazów, co do prawidłowości oznakowania wędliny luzem. Podkreśliła, że niezwłocznie po zapoznaniu się z ustaleniami kontroli i pouczeniu jej przez kontrolujących, podjęła działania naprawcze. Zważywszy, że ujawnione niezgodności nie były wynikiem zlekceważenia obowiązujących przepisów prawa, wniosła o umorzenie nałożonej kary. Dodała, że obecna sytuacja na rynku detalicznym w przypadku małych punktów sprzedaży jest w poważnym zagrożeniu likwidacji działalności, a dodatkowe obciążenia karami finansowymi tylko przyspieszą ten proces. Pismo to wpłynęło do WIIH w Bydgoszczy w dniu 8 października 2012 r.

Pismem z dnia 18 października 2012 r., Kujawsko-Pomorski WIIH wezwał stronę do sprecyzowania żądania, poprzez określenie, czy wniesione ww. pismo z dnia 4 października 2012 r. jest odwołaniem od decyzji nr DT-35/2012, czy uznając zasadność nałożenia kary – wnioskiem o jej umorzenie, na mocy art. 67a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”, w związku z art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej. Jednocześnie, w przypadku żądania umorzenia kary, rozłożenia jej na raty bądź odroczenia terminu płatności, wezwano stronę do przedłożenia dowodów potwierdzających jej sytuację finansową.

Odpowiadając na ww. wezwanie, strona wyjaśniła w piśmie z dnia 2 listopada 2012 r., że sformułowała wniosek o umorzenie nałożonej kary jako bardzo wysokiej, bez podważania ustaleń kontroli. Podkreśliła, że nieznanomość obowiązujących przepisów prawa, nie zwalnia jej z odpowiedzialności za brak wszystkich wymaganych oznaczeń. Niemniej jednak uznała, że wystarczające było pouczenie i natychmiastowe naprawienie błędu. Dodała, że prowadzi bardzo mały punkt sprzedaży na targowisku, w którym zaopatruje się co raz mniej klientów, z uwagi na dużą konkurencję ze strony marketów. Ponadto, na okoliczność wezwania jej do przedłożenia dowodów na potwierdzenie sytuacji finansowej, w jakiej się znajduje, wskazała wysokość przychodu i kosztów uzyskania przychodu, w oparciu o wypis z Podatkowej Księgi Przychodów i Rozchodów za okres od 1 stycznia do 31 października 2012 r.

W świetle powyższych ustaleń, decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r. nr DT-60/2012, Kujawsko-Pomorski WIIH odmówił ww. przedsiębiorcy, w oparciu o art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej, w związku z art. 67a § 1 pkt 3 oraz art. 207 § 1 Ordynacji podatkowej, umorzenia kary pieniężnej w wysokości 500 zł, wymierzonej decyzją Kujawsko-Pomorskiego WIIH z dnia 28 września 2012 r. nr DT-35/2012.

Pismem z dnia 27 listopada 2012 r. (nadanym w placówce pocztowej operatora publicznego tego samego dnia), strona za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIIH złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o umorzenie nałożonej kary jako zbyt rygorystycznej. W uzasadnieniu do odwołania, strona podniosła, że podczas kontroli nie stwierdzono u niej produktów niepełnowartościowych, a jedynie brak pełnych informacji na wywieszkach dotyczących wędlin luzem. Podkreśliła, że etykiety z wszystkimi wymaganymi oznaczeniami były dostępne w każdej chwili dla klienta. Dodatkowo, powtórzyła argumenty, które przedstawiła na wcześniejszym etapie postępowania w pierwszej instancji.

Pismem z dnia 11 stycznia 2013 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Janusza Kwasowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Kwasowski Janusz Firma Handlowa” w Toruniu, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie o jakości handlowej, stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacji podatkowej.

Ordynacja podatkowa stanowi w art. 2 § 2, że jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy, a w § 3 tego artykułu, że organom, o których mowa w § 2, przysługują uprawnienia organów podatkowych.

Stosownie do art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy (w tym przypadku Kujawsko-Pomorski WIIH), na wniosek podatnika (strony), z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe (zaległe należności), odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną. Podatek (kara pieniężna) niezapłacony w terminie płatności staje się zaległością podatkową, w rozumieniu art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej.

W niniejszej sprawie, decyzja organu pierwszej instancji z dnia 28 września 2012 r. nr DT-35/2012, wymierzająca karę pieniężną na mocy art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, została doręczona stronie w dniu 1 października 2012 r. W decyzji tej prawidłowo pouczono stronę o możliwości i terminie wniesienia odwołania (14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, zgodnie z art. 129 § 2 Kpa) oraz o obowiązku i terminie zapłaty kary (30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna, zgodnie z art. 40a ust. 6 ustawy o jakości handlowej).

Wobec powyższego, pismem z dnia 4 października 2012 r. (data wpływu do organu 8 października 2012 r.), strona wystąpiła do Kujawsko-Pomorskiego WIIH o umorzenie nałożonej kary. Pismem z dnia 18 października 2012 r., organ pierwszej instancji zwrócił się do strony o wyjaśnienie, czy kwestionuje ona ustalenia poczynione w toku kontroli, bądź dotyczące zasadności wymierzenia kary i w związku z tym pismo jej z dnia 4 października 2012 r. traktować należy jako odwołanie od decyzji, czy żąda umorzenia kary. Odpowiadając, pismem z dnia 2 listopada 2012 r., strona wniosła o umorzenie kary, wskazując, że „kara zastosowana wobec mnie jest bardzo wysoka”. Organ pierwszej instancji wyjaśnienie to potraktował jako wniosek o umorzenie kary pieniężnej i nieznajdując podstaw do przyznania wnioskowanej ulgi, o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r. nr DT-60/2012, odmówił umorzenia kary wymierzonej decyzją nr DT-35/2012.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona wniosła o umorzenie nałożonej kary, uważając, że nałożenie kary jest zbyt rygorystyczne, a etykiety z wszystkimi wymaganymi oznaczeniami były w każdej chwili dostępne dla klienta.

Ustosunkowując się do powyższego, należy stwierdzić, że zasady stosowania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych (w tym przypadku kary, stanowiącej niepodatkową należność budżetu państwa) określają przepisy zawarte w rozdziale 7a działu III Ordynacji podatkowej. W świetle tych przepisów, ulga w postaci „umorzenia kary” – jak sformułowała to strona we wniosku skierowanym do Kujawsko-Pomorskiego WIIH – polega na umorzeniu zaległości podatkowej (art. 67a § 1 pkt 3), które prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania podatkowego (art. 59 § 1 pkt 8). Przepisy te przewidują wyłącznie możliwość umorzenia zaległości podatkowej, zaś nie przewidują możliwości umorzenia podatku (zobowiązania podatkowego). Żądanie umorzenia zaległości podatkowej strona może zgłosić tylko wtedy, gdy zaległość ta istnieje. Oznacza to, że w dacie złożenia wniosku o umorzenie zaległości podatkowej zobowiązanie podatkowe musi być już przekształcone w tę zaległość, wskutek niezapłacenia podatku w terminie (art. 51 § 1) i zarazem w dacie tej nie może dojść do wygaśnięcia zobowiązania podatkowego wskutek zaistnienia któregośkolwiek ze zdarzeń określonych w art. 59 § 1 Ordynacji podatkowej (np. zapłaty). Zasada ta jest akceptowana w orzecznictwie sądownoadministracyjnym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II FSK 1413/07).

Prezes UOKiK zauważa, że decyzja nr DT-35/2012 została doręczona stronie w dniu 1 października 2012 r., a więc termin, w którym strona była obowiązana dokonać zapłaty kary pieniężnej upływał w dniu 14 listopada 2012 r. (w dniu 15 października 2012 r. decyzja stała się ostateczna, a termin 30 dni do zapłaty upływał w dniu 14 listopada 2012 r.). Skoro strona złożyła wniosek (pismo z dnia 4 października 2012 r.), którego istotą było domaganie się umorzenia zaległości podatkowej, przed przekształceniem się kary pieniężnej w zaległość podatkową (przed 15 listopada 2012 r.), a więc gdy zaległość podatkowa nie istniała w dacie sformułowania żądania i wszczęcia postępowania (w dacie 8 października 2012 r.), to

postępowanie w tym zakresie było bezprzedmiotowe i powinno zostać umorzone, a nie, jak uczynił to organ pierwszej instancji, rozpatrzone merytorycznie.

Biorąc jednak pod uwagę, że rozpatrzenie niniejszej sprawy zostało poprzez złożenie odwołania przeniesione do organu drugiej instancji, po jej merytorycznym, a nie formalnym rozstrzygnięciu przez organ pierwszej instancji, zasadne jest uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie postępowania pierwszej instancji jako bezprzedmiotowego. Należy wskazać, że uchylenie decyzji Kujawsko-Pomorskiego WIIH z dnia 11 grudnia 2012 r. nr DT-60/2012 nie pozbawia strony prawa do ewentualnego ponowienia wniosku o umorzenie zaległości podatkowej, jeżeli kara pieniężna nie została już zapłacona (art. 59 § 1 Ordynacji podatkowej).

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Tym samym, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Janusz Kwasowski
prowadzący działalność gospodarczą
pod nazwą „Kwasowski Janusz Firma Handlowa”
ul. Łyskowskiego 11a/20, 87-100 Toruń
2. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy
3. a/a